

Целгуба скръсти ръце на гърди, обори чело. След това каза тихо:

— Стига вече съ богомилскитѣ гонения! Ти загуби всѣка мѣрка! . . . Ръцетѣ ти сѣ кървави и страшни. . . — тя дигна лице и впи очи въ неговитѣ, приближи още по-близо, дѣхътѣ ѝ опари лицето му, — Всѣка нощъ сънувамъ какъ пламъци ме горятъ и черенъ димъ ме задушва . . . Не мога да отида вече на църква . . . Подире ми достигатъ плачове и проклетия на безброй вдовици и сираци. Стига! Стига!

Борилъ тихо се изсмѣ.

— Ръцетѣ ми сѣ кървави! Да . . . А твоитѣ? Не сѣ ли кървави? Нима е чиста душата ти? Кажи . . .

Тя се дръпна назадъ, притисна съ длани сърдцето си, сякашъ прободена отъ жестока болка:

— Мълчи! Мълчи!

— Защо? Кой сложи сулицата въ ръцетѣ на Манастъръ? Само азъ ли? Кой уби Иваница? Кажи . . .

— Мълчи, стига . . . — простена тя.

— Нѣма да мълча . . . — и сега той приближи до нея, улови ръцетѣ ѝ, развърси ги. — Ще говоря . . . Ще викамъ . . . Нека чуятъ всички, нека знаятъ всички . . . Тогава ще ми олекне! Тогава ще слѣзе сънъ на клепкитѣ ми . . . Да. Убийци сме. И двамата. Убийци. Убийци. Азъ убихъ вуйчо си . . . А ти мъжа си! Защо мълчишь? Не е ли така? Защо мълчишь? Защо плачешъ? Нищо не може да се върне . . . Нищо не може да помогне . . . Съ плачъ мъртви се не връщатъ!

Целгуба се дръпна, изтри очи, отметна гнѣвно глава. Гласътѣ ѝ изсъска напоенъ съ умраза и ядъ:

— Ти си виновенъ! Ти бѣше жаденъ за царски вѣнецъ и ме помама . . . Защо? Азъ бѣхъ царица . . . Ти омая душата ми съ клевети и коварство! После разбрахъ, че било измама гнусното ти твърдение, че Иваница щѣлъ да иска униятска принцеса! А ти сега си, който чакашъ отговоръ отъ Михаила за втората му дъщеря! Мълчи! Всичко знамъ! Знамъ, че бѣше пращаль най-напредъ и за сестрата на Тодоръ Комненовица! Ала я дадохъ на Славъ! Не те